

Predica de la Salzburg

25 martie 1989, ora 14³⁰

Fr. Frank

Suntem recunoscători Domnului pentru marele privilegiu că astăzi putem fi adunați în locul acesta pentru a asculta Cuvântul Lui scump și sfânt. Voi știți că atunci când vestești mult Cuvântul, glasul slăbește puțin, iar din când în când slăbește și puterea trupească. Dar, Cuvântul lui Dumnezeu nu se întoarce gol, ci împlinește întotdeauna scopul pentru care Dumnezeu îl trimite.

Pot spune, de asemenea, că ziua de ieri a fost o binecuvântare pentru mine. Și primul bărbat care mi-a vorbit după adunare a fost fratele pastorului din localitate. Și apoi, deodată a spus: „Dacă acest lucru este citit și prezentat astfel din Biblie, atunci nici măcar jumătate din toți pastorii nu vor fi mântuiți, cu atât mai puțin ascultătorii”.

Când mergem până la miezul lucrului și avem înaintea ochilor veșnicia, am putea plânge cu amărăciune, așa cum a plâns Domnul cu amărăciune când a privit spre Ierusalim și a spus: „Ierusalime, Ierusalime, de câte ori am vrut să te strâng, dar tu n-ai vrut”. Când religiile păgâne merg pe căile lor, acest lucru este oarecum de înțeles. Ele nu au recunoscut calea adevărului, nu au aflat nimic din ceea ce Dumnezeu ne-a dăruit prin har, atunci acest lucru este scuzabil. Dar când chiar în mijlocul creștinismului și apoi aici, în Europa Centrală, în creștinismul apusean, unde atât de multe lucruri sunt creștine: partide creștine, asociații creștine, syndicate creștine, creștini încoace și creștini încolo, iar la urmă, când Îl cauți cu adevărat pe Hristos, atunci nu Îl găsești. Atunci nu mai rămâne decât o formă exterioară a tradiției, iar oamenii trec în veșnicie înșelați.

La vederea mulțimilor de oameni, și conștientizând că aceștia merg pe calea largă spre pierzare, suntem cuprinși de o suferință adâncă, pe care nu o putem exprima în cuvinte. Și totuși credem că Dumnezeu va avea calea Sa și că va transmite încă o dată ultimul mesaj tuturor

popoarelor, limbilor și națiunilor. Eu nu doresc să-mi închei viața fără să fi văzut și trăit acest lucru. Eu spun încă o dată: voi știți că am fost în foarte multe țări, peste o sută la număr, iar când vezi cum popoarele păgâne merg pe căile lor proprii, ei bine, acest lucru doare, dar durerea este încă suportabilă. Dar când vezi că oamenii au Biblia și totuși merg pe căile lor și o răstălmăcesc în toate direcțiile, și au pierdut respectul față de Cuvântul lui Dumnezeu, atunci este un lucru cu adevărat rău, care poate provoca o suferință profundă.

Pe de altă parte, trebuie să mergem un pas mai departe și să spunem: cine nu recunoaște planul lui Dumnezeu cu omenirea nu are nicio posibilitate de a fi inclus în acest plan divin. Condiția pentru a fi inclus în planul lui Dumnezeu este să înțelegem planul lui Dumnezeu cu omenirea. Așa este. Și aici ajungem deja la miezul întregii chestiuni. Dumnezeu l-a creat pe om cu voință liberă, dar știa, fiindcă este Atotștiutor, că omul, prin voința sa liberă, se va decide greșit. Și Domnul a zis: „În ziua în care veți mânca din el, de moarte veți muri”. Și așa s-a întâmplat. Ei au încălcat Cuvântul, s-au despărțit de Dumnezeu și au trecut în domeniul vrăjmașului. Și de la Adam moartea a stăpânit peste toți, fără nicio excepție.

Pavel scrie către Romani că moartea a stăpânit peste toți, chiar și în vremea când nu era încă legea și când oamenii nu păcătuiseră printr-o încălcare asemănătoare cu a lui Adam. Și aici ajungem astăzi la punctul direct: de ce a fost necesară răscumpărarea în Hristos, Domnul nostru, și de ce a trebuit să vină Dumnezeu Însuși în trup de carne pentru a oferi aici omenirii posibilitatea de a fi din nou unită cu El, de a primi viața Lui dumnezeiască, de a birui moartea și de a dărui viața veșnică prin har?

Să ne gândim aici la Geneza capitolul 3, când Domnul a vorbit și le-a spus lui Adam și Evei că acum trebuie să iasă din paradis. Dar apoi a rostit avertizarea cu buzele Sale, poate că citesc din Geneza capitolul 3, de la versetul 22: „*Domnul Dumnezeu a zis: «Iată că omul a ajuns ca unul din Noi, cunoscând binele și răul. Să-l împiedicăm dar acum ca nu cumva să-și întindă mâna, să ia și din pomul vieții, să mănânce din el și să trăiască în veci.»*”

Aici este ceva cu totul deosebit, poate un punct la care cei mai mulți nici nu s-au gândit. Omul căzuse deja în păcat prin neascultare,

încălcase Cuvântul și astfel era dat morții, despărțit de Dumnezeu. Dacă omul, în această stare, fără ca răscumpărarea să fi fost isprăvită, ar fi luat din pomul vieții, atunci omul ar fi trăit veșnic în păcat, despărțit de Dumnezeu. Și acest lucru nu putea fi, acest lucru nu a fost îngăduit să fie. Dumnezeu a dorit să aibă oameni care să nu trăiască în păcat, despărțiți de El, ci împăcați cu El și să fie cu El în veșnicie.

Citesc mai departe de la versetele 23-24: *„De aceea, Domnul Dumnezeu l-a izgonit din grădina Edenului ca să lucreze pământul, din care fusese luat. Astfel a izgonit El pe Adam; și la răsăritul grădinii Edenului a pus niște heruvimi, care să învârtească o sabie învâpăiată, ca să păzească drumul care duce la pomul vieții.”*

Noi nici nu ne putem imagina astăzi pe deplin și nici nu putem înțelege ce a însemnat acest lucru pentru primii oameni. Ei erau împreună cu Domnul Dumnezeu pe care Îl vedeau, pe care Îl auzeau, care venea la răcoarea serii în paradis, în grădina Edenului, ca să aibă părtașie cu ei. Era o părtașie netulburată cu Domnul Dumnezeu. Deodată: căderea în păcat, catastrofa, despărțirea de Dumnezeu. Și așa cum este scris aici: astfel Domnul Dumnezeu l-a alungat pe om afară din grădina Edenului. El nu le-a zis cu vorbe politicoase: „Vă rog frumos, ați fi așa de amabili să părăsiți sanctuarul Meu de aici?” Dumnezeu i-a alungat afară pe primii oameni, Dumnezeu a fost dezamăgit. Omul care fusese creat după chipul Său ca să aibă părtașie cu El a căzut sub influența celui rău. Cum a simțit Domnul Dumnezeu acest lucru, nici nu ne putem imagina.

Și noi, cei care am trăit că Duhul lui Dumnezeu vine peste noi și simțim dintr-odată ce înseamnă să nu fii unit cu Dumnezeu; nu știu dacă toți cei care suntem astăzi aici am trecut prin această stare în sufletul nostru, ca să simțim părăsirea directă de către Dumnezeu în suflet și să fi strigat: „Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, de ce M-ai părăsit?”

Un om care dorește să fie grațiat, care vrea iertarea vinei sale, care vrea să fie împăcat cu Dumnezeu trebuie mai întâi să înțeleagă că este despărțit de Dumnezeu, fără nădejde și fără Dumnezeu în această lume. Și atunci se revoltă ceva în mine când mă gândesc la toți funcționarii bisericești care, îmbrăcați în talar, săvârșesc în mijlocul poporului o așa-zisă lucrare creștinească, una după alta, și anume asupra

omului: de la naștere cu cele trei picături de apă pe frunte, până la ultima ungere, pentru ca toată treaba să fie unsă și la plecare. Și apoi se constată că domniile lor, care au fost înzestrați cu toate cele șapte sacramente, nu sunt mântuiți, ci au ajuns în purgatoriu. Atunci se revoltă ceva în mine. Dar de ce? Pentru că omenirea este mințită și înșelată. Și aceasta în numele creștinismului, și aceasta în numele lui Dumnezeu. Și acest lucru nu are voie să fie. Oamenii au dreptul să audă adevărul, adevărul despre Dumnezeu, adevărul despre ei înșiși și de asemenea adevărul despre înșelare și anume, adevărul despre minciună.

Poate că nu toți mă puteți înțelege în această privință. Dar, având în vedere faptul că veșnicia nu se sfârșește niciodată, iar dacă un om trece în veșnicie fără împăcare cu Dumnezeu, atunci el este fără Dumnezeu pentru totdeauna. Nu există o a doua posibilitate. Dacă ar exista, mi-aș împacheta hainele și aș pleca acasă. Dar nu există o a doua posibilitate. „Este rânduit oamenilor să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata” (Evrei capitolul 9, versetul 27). De aceea este o responsabilitate uriașă pentru un om care L-a trăit pe Dumnezeu, care a trăit harul lui Dumnezeu, să-l dea mai departe altora și să strige pur și simplu, așa cum a făcut Pavel atunci: „Lăsați-vă împăcați cu Dumnezeu!”. Și de asemenea cele două versete din Romani capitolul 1 și 1 Corinteni capitolul 1: „Căci cuvântul crucii este o nebunie pentru cei care merg la pierzare, dar pentru cei care sunt salvați, pentru noi, este o putere a lui Dumnezeu”. De ce? Pentru că devine lucrătoare prin credință. Fratele Müller a formulat-o deja așa de frumos: noi vrem să Îl cinstim pe Dumnezeu prin credință. Necredința ne ține departe de Dumnezeu, credința ne aduce la Dumnezeu, ne leagă cu Dumnezeu, ne dă intrare la lucrurile dumnezeiești.

Omul, creat după chipul lui Dumnezeu, trebuia să trăiască veșnic, fără moarte, fără boală, fără a îmbătrâni și a deveni neputincios. În floarea tinereții noastre trebuia să fim pentru totdeauna la Domnul. Dar atunci s-a întâmplat lucrul îngrozitor în grădina Edenului: omul a căzut. Însă Dumnezeu nu a renunțat. Și vă spun așa cum este: Dumnezeu a avut acest lucru în planul Său. Atunci cineva ar putea spune: dacă a fost așa rânduit de El, pe cine va trage la răspundere? Și dacă a fost în planul Său, pe cine va judeca?

Iubiților, lucrul stă altfel. Dumnezeu a dorit oameni care să nu fie doar creați după chipul Său, El a dorit oameni care să fi ieșit din ființa Lui. Oameni nu doar în exterior, așa cum suntem noi aici și după chipul Său, ci oameni ieșiți din Dumnezeu. Și aici vedem noul început ca creație nouă în Isus Hristos, Domnul nostru. El este însuși Dumnezeu descoperit în chip omenesc. A fost făcut un început nou. Nu un om modelat cu mâinile și în care a fost suflată suflare de viață, ci unul zămislit prin Duhul Sfânt. Și din Duh nu putea ieși decât ceea ce este zămislit din Duh, din Dumnezeu nu putea ieși decât Dumnezeu. Și astfel Isus Hristos a fost Dumnezeu în chip omenesc, pentru ca aici, pe acest pământ, în chip omenesc, să plătească prețul pentru păcat și să dăruiască viață veșnică celor care vor crede în El.

Noi vom citi câteva pasaje biblice din Vechiul și din Noul Testament. Începem cu citirea din profetul Isaia, pasajul binecunoscut din capitolul 53, versetele 10-11: *„Domnul a găsit cu cale să-L zdrobească prin suferință... Dar, după ce Își va da viața ca jertfă pentru păcat, va vedea o sămânță de urmași, va trăi multe zile și lucrarea Domnului va propăși în mâinile Lui. «Va vedea rodul muncii sufletului Lui și Se va înviora. Prin cunoștința Lui, Robul Meu cel neprihănit va pune pe mulți oameni într-o stare după voia lui Dumnezeu și va lua asupra Lui povara nelegiuirilor lor.»”*

Domnul a luat vina și pedeapsa pentru păcat asupra Lui. Pedeapsa noastră a fost pusă asupra Lui pentru pacea noastră și prin rănilor Lui am fost vindecați. Domnul, care rostise blestemul asupra țării, asupra pământului, zicând: „spini și mărăcini să-ți dea pământul de acum înainte”, același Domn ia acest blestem asupra Lui și acest lucru este ilustrat în mod deosebit prin coroana de spini, „spini și mărăcini să dea pământul din care ai fost luat”.

În Vechiul Testament s-a întâmplat ceva ca o prefigurare a acestui fapt. Când Domnul Dumnezeu a vrut să conducă poporul Israel afară din Egipt, în ce tufiș I s-a arătat El lui Moise acolo? Într-o oarecare tufă de liliac? Nu, ci într-un tufiș de spini. Când tufișul de spini I s-a arătat lui Moise ca un foc mistuitor, pentru a arăta deja că El va transforma acest lucru și acest lucru chiar s-a întâmplat. Apoi, când a umblat pe pământ în trup de carne, în chip omenesc, I s-a pus această

coroană de spini pe cap și a fost batjocorit cu cuvintele: „Tu ești, desigur, împăratul”. Și s-au aruncat înaintea Lui, L-au batjocorit, pentru a-I face astfel coroana de spini și mai insuportabilă. El, Domnul, care rostise blestemul, a luat apoi blestemul pe deplin asupra Sa. El, care spusese „în ziua în care vei mânca din el, de moarte trebuie să mori”, a venit ca să moară de moarte. „Căci plata păcatului este moartea, dar darul de har al lui Dumnezeu este viața veșnică prin Isus Hristos, Domnul nostru.” El a venit și a luat moartea asupra Lui.

Voi știți că cu câțiva ani în urmă, chiar și așa-zisul „scaun sfânt” – și voi știți că eu las intenționat în limba germană litera H deoparte, căci este doar unul singur care este sfânt și acesta este Dumnezeu, nu există nimic cu adevărat sfânt, doar Dumnezeu singur este sfânt. Și toți aceia care sunt sfințiți prin Cuvântul Său, care este adevărul, aceștia nu sunt niște oameni prefăcuți, ci sunt sfințiți prin Duhul și Cuvântul lui Dumnezeu. Dar așa-zisul „scaun sfânt” a spus cândva că Hristos nu ar fi murit pe deplin și că asta dovedește giulgiul din Torino. Dar știți și voi că spre sfârșitul anului trecut, probabil în octombrie sau noiembrie, ziarele au scris pe larg că a fost o minciună și înșelăciune și că giulgiul nu provine din zilele lui Isus, ci din Evul Mediu.

Dar vreau să spun doar atât: El a murit, El trebuia să moară, ca să-i poată lua morții puterea. Pavel a exprimat acest lucru astfel: „Moarte, unde îți este boldul? Iadule, unde îți este biruința?”. Moartea avea un bold și a înțepat pe fiecare om și toți au murit, cu excepția lui Enoh, al șaptelea de la Adam. Ca tip și ca prefigurare, el trebuia să arate spre ultima epocă a Adunării, că vor fi niște oameni care la revenirea lui Isus Hristos nu vor vedea moartea. Dumnezeu l-a luat sus, toți ceilalți au murit.

Dar deja în Geneza 3 cu 15 este scris: „El te va înțepa în călcâi, iar tu îi vei zdrobi capul”. Satana nu avea niciun drept asupra lui Isus Hristos, Domnul nostru, dar deoarece El trebuia să ispășească, să sufere și să moară în locul nostru și intrase pe deplin în ființa omenească, acest lucru trebuia să se întâmple. După Duh, era nemuritor; după trup de carne, era muritor. Boldul morții a pătruns în El și El a murit așa cum ar muri un om. Prin faptul că a murit, El a plătit morții odată pentru totdeauna pentru toți aceia care vor pătrunde la credința în El și la viața

veșnică. Și de aceea Isus a spus în Evanghelia după Ioan, în capitolul 11, la istorisirea lui Lazăr: „*«Eu sunt Învierea și Viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi.»*” Căci El este învierea și viața, boldul morții a pătruns în El.

Eu sunt atât de recunoscător că este scris: „*tu îi vei zdrobi călcâiul.*” Nu în degetul mare de la picior sau undeva la cot, ci direct în locul potrivit, aici, pentru ca apoi piciorul să poată fi coborât ca să zdrobească capul șarpelui. „El te va înțeapa în călcâi, iar tu îi vei zdrobi capul”. Și Satana era de părere că dacă Îl înțeapă acum pe Domnul în călcâi, atunci El moare și în felul acesta problema este rezolvată și atunci el va avea regimentul, dar nu a fost așa. Și Domnul nostru a murit și S-a coborât în iad, dar acolo a proclamat biruința de la Golgota. A luat morții puterea, a biruit iadul, i-a luat lui Satana cheile morții și ale iadului și în a treia zi a înviat dintre cei morți și a spus: „Eu trăiesc și voi veți trăi. Eu am cheile morții și ale iadului”. Petru a avut cheile Împărăției Cerurilor; Isus are cheile morții și ale iadului.

Iubiților, ceva foarte, foarte important: moartea trebuia să fie biruită. Revin încă o dată asupra acestui lucru pentru că sunt foarte mișcat înăuntrul meu când mă gândesc la toate lucrările pioase care ocolesc lucrul esențial și diavolul, așa cum am auzit, se îndoiaie deja de răs pentru că a amăgit întreaga lume. Adevărul trebuie să fie pus încă o dată pe sfeșnic și trebuie spus că mântuirea nu se găsește în nicio lucrare și acțiune religioasă. Mântuirea a fost dăruită omenirii numai în Isus Hristos, Domnul nostru. Și toți demnitarii bisericești ar putea merge la ștampilat la forțele de muncă și să nu îi mai ducă pe oameni în rătăcire. Dacă nu cumva ei înșiși ajung să se convertească, așa cum s-a întâmplat odinioară cu Saul. Astăzi se filozofează pe marginea Sfintei Scripturi și diavolul își râde din nou în barbă.

Mulțumiri să fie aduse lui Dumnezeu că putem mărturisi cu smerenie că am aflat har înaintea Lui și acest lucru ne pleacă până în țărână! Noi am aflat har înaintea lui Dumnezeu și am recunoscut că nu este o lucrare religioasă cea care ne duce la Dumnezeu sau ne unește cu El. Noi am recunoscut că a fost lucrarea dumnezeiască în Hristos pe Golgota. „Dumnezeu era în Hristos și a împăcat lumea cu Sine Însuși.” Dumnezeu a acționat, a lucrat, nu un preot în talar! Dumnezeu este cel

care lucrează în mântuire, în binecuvântare și în salvare. Dumnezeu a lucrat! Noi suntem așa de recunoscători pentru acest lucru!

El ar fi putut reacționa altfel, dezamăgit, și să spună: „Dacă vrei să mergeți pe căile voastre, poftiți! Îmi fac o lume nouă, fără să am necazuri cu voi”. Domnul Dumnezeu a iubit așa de mult ceea ce a creat după chipul Său, încât am rămas prețioși înaintea Lui, chiar și atunci când, despărțiți de El, am ajuns în rătăcire și în pierzare. Dumnezeu ne-a creat ca să fim cu adevărat la El. El nu a putut renunța și să spună: „Așa, acum v-ați pierdut dreptul! Voi ați ajuns în domeniul Satanei, al morții și al iadului, acum descurcați-vă cum puteți!”. Dumnezeu nu a făcut așa. Știți ce a făcut El? El a înjunghiat primii doi miei și i-a îmbrăcat pe primii doi oameni în pieile acelor miei. Ei își făcuseră șorțuri din frunze de smochin, dar acest lucru nu este valabil înaintea lui Dumnezeu. Fiecare se poate înșela, ca și cu frunzele de smochin, dar acest lucru nu merge înaintea lui Dumnezeu. Nu contează unde ne ascundem și ce ne închipuim. Ci, încă din grădina Edenului trebuia mărturisit prin acest lucru că împăcarea urma să vină numai prin sângele Mielului.

Și astfel, Abel a adus un miel pe altar. El știa prin descoperire ce cere Dumnezeu, căci acest lucru îi fusese arătat. Cain a adus roadele pământului și a construit un altar frumos, dar Domnul Dumnezeu nu S-a uitat la el. Lipsea ceva pe altar, și anume viața, mielul, sângele. Și aici este punctul: viața trupului este în sânge. Levitic 17, versetul 10 și 11. De aceea sângele trebuia adus pentru ispășire pe altar înaintea lui Dumnezeu.

Iar când urma să aibă loc această mare zi a împăcării lui Dumnezeu cu omenirea pe dealul Golgotei, acolo nu putea să apară un mare preot și să rostească vreo formulă pioasă. Acolo Dumnezeu trebuia să acționeze prin Hristos, acolo trebuia să fie vărsat sânge dumnezeiesc sfânt și în acest sânge dumnezeiesc sfânt era viața dumnezeiască sfântă, care a fost eliberată ca să se întoarcă apoi asupra gloatei răscumpărate prin sânge. Și aceasta este viața veșnică a lui Dumnezeu. Nu o ceremonie, ci o lucrare a lui Dumnezeu aici, pe acest pământ. Aici a fost vărsat sângele, căci aici a avut loc încălcarea poruncii. Aici omenirea a trecut în domeniul Satanei.

Și noi știm foarte bine cum este pe întreg pământul. Întunericul acoperă pământul și bezna popoarele. Numai acolo unde se împlinește ceea ce este scris în Evanghelia după Ioan, capitolul 8 cu 12b: „*«cine Mă urmează pe Mine nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții.»*”. În Geneza 1 Dumnezeu a vorbit în întuneric: „*«Să fie lumină!»*”. Și a fost lumină. Când a murit Domnul nostru pe Golgota, s-a făcut întuneric în toată țara de la ceasul al șaselea până la ceasul al nouălea. Și în acest întuneric, Domnul nostru murind a strigat: „*«S-a isprăvit!»*”. S-a făcut lumină! Ne-a răsărit lumina în întuneric.

Profetul Isaia a prorocit: „*Dar, după ce Își va da viața ca jertfă pentru păcat, va vedea o sămânță de urmași, va trăi multe zile și lucrarea Domnului va propăși în mâinile Lui.*” Tocmai aceasta este răscumpărarea pentru tine și pentru mine. Așa cum Dumnezeu Și-a făcut cunoscută voia Sa pe acest pământ în Hristos, tot așa trebuie ca acum voia lui Dumnezeu să se împlinească pe acest pământ prin cei răscumparați. Așa cum El a fost născut din Duh, după ce fusese dat cuvântul făgăduinței, tot așa trebuie și noi să fim născuți din nou din Duhul lui Dumnezeu, după ce cuvântul făgăduinței a găsit intrare în inima noastră.

Și acest lucru mă întristează uneori cumplit: că un vas, ca de exemplu Maria, este venerat, iar pe Acela căruia Îi aparține singur toată cinstea nu-L mai vede nimeni. Numai când văd chipul cioplit, îndeosebi în cartea despre Fatima, unde actualul Papă merge cu atâta plăcere pentru a se încredința pe sine întru totul Mariei. Eu am o carte întreagă despre acest lucru. Și atunci o vezi pe Maria înălțată până la cer, iar un copilăș Isus undeva ținut în brațe și alături se află apoi o cruce înaltă, iar pe această cruce un idol făcut de oameni, care să fie Isus. Acesta nu este răscumpărătorul meu și nici răscumpărătorul tău.

El a fost, ce-i drept, născut ca prunc în această lume, a devenit om de dragul oamenilor, a fost înfășat și așezat în iesle. Apoi auzim despre El că la vârsta de 12 ani a rămas în templu. Și apoi citim în Evanghelia după Luca că atunci când avea 30 de ani Și-a început slujba. Și apoi citim în Evanghelia după Ioan, în capitolul 8, că învățații în Scriptură spun: „*«N-ai nici cincizeci de ani», I-au zis iudeii, «și ai văzut*

pe Avraam?!» Isus le-a zis: «Adevărat, adevărat vă spun că, mai înainte ca să se nască Avraam, sunt Eu.»»

Iar după învierea Sa, ca Biruitorul de la Golgota, ca Împăratul împăraților și ca Domnul domnilor, a rostit aceste cuvinte puternice: „Mie Îmi este dată toată puterea în cer și pe pământ”. Acestea nu sunt cuvintele unui copil în brațele Mariei, acestea nu sunt cuvintele unui răstignit. Cel răstignit a fost luat de pe cruce! Iosif din Arimateea a cerut să i se îngăduie să ia trupul lui Isus de pe cruce și să-l așeze în mormântul său în care nu mai fusese pus nimeni și așa s-a și întâmplat. Nu există un Isus pe cruce, nu există un Isus în mormânt, nu există un Isus în iesle. Există un Isus care este Domnul tău și Domnul meu, un Isus căruia I-a fost dată toată puterea în cer și pe pământ.

Eu nu știu dacă toți mă puteți înțelege în această privință, dar tot ceea ce îl îndepărtează pe om de la Domnul nu vine de la Dumnezeu. Domnul nostru spune: „Eu singur sunt Dumnezeu și slava Mea n-o dau altuia”.

Ne putem scuti de toate pelerinajele la idoli și putem folosi banii mai bine și să venim la Isus. Abia atunci primim viața veșnică. El a spus foarte limpede: „Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi alunga afară”. Și este scris în Evanghelia după Ioan în capitolul 1: „*Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu;*”.

Cine este obiectul credinței tale și al credinței mele? Nu o idee, ci numai Dumnezeu poate fi obiectul credinței noastre. Și pentru că Dumnezeu S-a descoperit în Hristos, credința în Hristos este totodată credință în Dumnezeu. Am înțeles acest lucru? Credința în Fiul lui Dumnezeu este în același timp credința în Tatăl, căci Tatăl S-a descoperit în Fiul. Isus Hristos este Emanuel, Dumnezeu cu noi, nu o formulă pioasă.

M-am gândit uneori și la acest lucru, pentru că acum scriu la cartea mea: ce ar fi gândit cineva dacă un apostol Petru sau un apostol Pavel ar fi stat acolo îmbrăcat într-un talar, rostind niște cuvinte unse și câteva formule? Așa ceva nu mergea. Și eu sunt de convingerea că Dumnezeu va purta de grijă ca mulți să recunoască adevărul. Dumnezeu va face ca mesajul să pătrundă în spațiul public. Și dacă prin aceasta s-

ar putea prăbuși Babilonul, atunci m-aș bucura de acest lucru. Dar cel puțin acest lucru trebuie să se întâmple: să se deschidă ușile închisorii, iar toți aceia care sunt chemați de Dumnezeu sau care aud chemarea Lui și cred, să primească calea arătată pentru ca să aibă cu adevărat certitudinea de a ajunge la țintă.

Doresc să evidențiez încă o dată: când este vorba despre răscumpărarea noastră, atunci nu este vorba despre lucrarea pioasă a unui bărbat pios, ci despre lucrarea dumnezeiască în Isus Hristos, Domnul nostru. Așa cum omenirea s-a îndepărtat de El prin neascultare și răzvrătire lăuntrică, tot așa a fost readusă la El. Și de aceea acest cuvânt mareț din 2 Corinteni capitolul 5, versetul 19: „*Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine*”.

Noi Îl putem găsi numai acolo unde Dumnezeu S-a descoperit cu adevărat omenirii. Și acest lucru este acolo unde El și-a așezat și și-a descoperit Numele Său. În mesajul îngerului Gabriel s-a spus: „*«Îi vei pune numele Isus, pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale.»*” Numele Isus înseamnă pur și simplu Iahve Salvatorul. De fapt traducerea corectă ar fi trebuit să fie Iahshua. Dar oricum ar fi, eu am explicat deja acest lucru, că în diferite limbi, țările și numele sunt pronunțate diferit. Noi știm cine este El și pentru acest lucru ne bucurăm și suntem recunoscători lui Dumnezeu. El este Emanuel, Dumnezeu cu noi. Numai cine poate primi acest lucru prin credință, nu-L va căuta pe Dumnezeu în toată lumea, nici la vreun loc de pelerinaj.

Nu știu cum se face, dar lăuntric sunt foarte mișcat. M-am întrebat și eu de ce Maria nu li se arată hindușilor sau altor oameni, ci întotdeauna doar acolo unde este venerată deja de multă vreme? Dar fiți fără griji, până astăzi ea nu s-a arătat nimănui, nici măcar unuia singur. Nu a existat nicio făgăduință în Biblie pentru acest lucru și nu există până ziua de azi. Și asupra acestui lucru a trebuit să mă gândesc. În Evanghelia după Ioan, în capitolul 3, în versetul 13 stă scris: „*Nimeni nu s-a suit în cer, afară de Cel ce S-a coborât din cer, adică Fiul omului, care este în cer.*” Și apoi vine Papa Pius al XII-lea și spune: „*Maria s-a suit cu trup și suflet la cer*”. În contradicție directă cu cuvintele Domnului meu. Și să las acest lucru așa? Nici nu mă gândesc la așa ceva! Acest lucru va fi răsturnat prin puterea Cuvântului lui Dumnezeu și oamenilor li se va

arăta că întregul sistem antihristic s-a împodobit doar cu niște versete biblice pentru a înfăptui cea mai mare și cea mai rea amăgire de pe pământ.

Noi nu mai avem mult timp, de aceea trebuie să vorbim clar. Așa trebuie să fie. Dacă astăzi aș veni cu niște mănuși de catifea și v-aș mângâia pe spate la vale, iar voi ați spune: „Asta a prins bine!”. Eu vreau ca voi să plecați de aici spunând: „Dumnezeu meu, acest cuvânt a pătruns prin măduvă și oase, mi-a ajuns la inimă. Asupra acestui lucru trebuie să mă gândesc, trebuie să citesc!”. Dacă nu s-a întâmplat acest lucru, atunci predica nu a avut niciun efect. Dar predica își va avea efectul, altfel nu se poate. Ceasul lui Dumnezeu este aici. A sosit ceasul adevărului și toți cei care sunt din adevăr vor asculta de glasul Lui.

Îngăduiți-mi să mai citesc două, trei locuri din Noul Testament, din Epistola către Romani. Romani capitolul 3, de la versetul 22, versete minunate: *„și anume neprihănirea dată de Dumnezeu, care vine prin credința în Isus Hristos, pentru toți și peste toți cei ce cred în El. Nu este nicio deosebire. Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu.”*

Acest lucru nu are nevoie de explicații suplimentare. Toți ne-am născut în păcat, am venit în această lume despărțiți de Dumnezeu și suntem lipsiți de slava pe care o dă Dumnezeu. Ne-am născut și la fel de sigur cum ne-am născut, ne îndreptăm spre moarte încă din prima zi. Iar pe măsură ce înaintăm în vârstă, simțim tot mai mult că undeva ne așteaptă moartea. Și nu există niciun om care să se poată strecura pe lângă moarte și să spună: „Eu nu sunt încă la rând, mai am timp”. Fie tânăr, fie bătrân. Sfânta Scriptură spune, și așa și este, că toți au păcătuit și de aceea moartea a pătruns la toți, pentru că toți au păcătuit. Aceasta este „da” și „amin”.

Dar acum, păcătoșii au primit har. Cei condamnați au primit îndreptățirea pe temeiul ispășirii care a fost adusă pe crucea de pe Golgota prin sângele Mielului. Aici, în versetul 24 se spune: *„Și sunt socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus.”* Îndreptățiți fără plată! Nu „rugați-vă de trei ori Tatăl nostru, cinci rozarii, zece Ave Maria, faceți un pelerinaj de aici până acolo”. Aici este punctul credinței: Golgota, Isus Hristos, cel

răstignit! Cine Îl vede pe Isus pe cruce prin credință este mântuit chiar în ceasul acela. Pentru acest lucru nu aveți nevoie nici de mine, nici de vreun preot. Voi aveți nevoie doar de Isus Hristos, El este Salvatorul. În El singur avem iertarea întregii noastre vini și a tuturor păcatelor noastre.

Imaginați-vă: oamenii sunt gata să facă orice. Și aici mă gândesc la prețuitul reformator, Martin Luther, care la vremea aceea a făcut pelerinajul la basilica Sfântul Petru și se târa încet în sus pe piață, și mai ales pe trepte în sus, pentru că nu mai putea, crezând că acolo Îl poate întâlni pe Dumnezeu și poate găsi pace pentru sufletul lui. Și acolo a trăit ceea ce nu-și putea imagina, cea mai mare dezamăgire a vieții lui. Apoi s-a ridicat de pe genunchii răniți și a deschis acolo Epistola către Romani, capitolul 3 și apoi a citit și capitolul 4 până a ajuns la punctul pe care vreau să vi-l citesc acum din Romani capitolul 4, versetele 7-8: „*«Ferice», zice el, «de aceia ale căror fărâdelegi sunt iertate și ale căror păcate sunt acoperite! Ferice de omul căruia nu-i ține Domnul în seamă păcatul!»*”. Lui Martin Luther i-a fost deschisă înțelegerea că cel drept trăiește prin credință și nu prin lucrările pe care le poate face el însuși.

Dacă omul s-ar putea apropia de Dumnezeu prin propriile lui fapte, atunci cei bogăți ar face lucrări mari, iar toți ceilalți s-ar alătura lor și cei mai mulți ar rămâne cu mâinile goale. Nu, ci Dumnezeu a dăruit întregii omeniri o mare zi a împăcării pe Golgota și strigă acum: „*Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă.*” El nu spune: „Mergeți în fiecare duminică la biserică și spovediți-vă”.

Vai de mine! Când citești despre asta, cum chiar și Papa, care a emis dogma infailibilității, și-a pus piciorul pe ceafa unui cardinal și l-a apăsat la pământ pentru că nu era de acord cu dogma infailibilității. Cine citește istoria Bisericii i se face rău. Și cine citește istoria papalității își pierde credința în toate, cu excepția cazului în care Dumnezeu este îndurător și îl smulge afară din toate lucrurile. Altfel spune: „Totul este o înșelătorie, lăsați-mă în pace”. Dar mulțumim Domnului, mulțumim lui Dumnezeu. Astăzi nu se mai practică sărutarea piciorului Papei, dar cât timp a fost ea practică, încât oamenii trebuiau să sărute piciorul Papei. Astăzi este suficient să-i săruți inelul. Eu nu! Vă puteți încrede în asta. Eu am de vestit Evanghelia lui Isus Hristos, Domnul și Răscumpărătorul meu, ca mesaj divin, ca mesaj eliberator.

Evanghelia înseamnă „mesaj aducător de bucurie”. Cei înrobiți trebuie să audă mesajul și să fie smulși din robia religioasă și să vină în credință deplină la Isus. Și apoi iarăși vine unul și vă spune: „Da, voi nu puteți veni pur și simplu la Isus, voi aveți nevoie de o mijlocitoare, de o apărătoare, și ea va face acest lucru”. Sfânta Scriptură este și în acest punct foarte clară. Este doar un singur Dumnezeu și doar un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni (o puteți citi în Timotei) și anume, omul Isus Hristos. Nu există nicio mijlocitoare, nu există nicio regină, nu există nicio apărătoare. Dar tot ceea ce este Hristos a fost luat de la El și transferat peste o fecioară fericită. Și despre acest lucru să tăcem? Noi nu putem tăcea. Dacă noi tăcem, noi care știm, noi cărora Dumnezeu ne-a deschis ochii pentru a vedea, dacă noi tăcem, atunci pietrele vor striga. Trebuie să strigăm. Și pentru ca să nu începă pietrele, fac eu începutul. Vreau să strig poporului: Convertiți-vă la Dumnezeu, voi, marginile pământului, și veniți la El și găsiți mântuire și har la El!

Firește că-mi este absolut clar, legea este deja în Italia și va fi curând în toată Europa: cine va spune ceva împotriva Sfântului Scaun va fi tras la răspundere de lege. Am citit acest lucru în ziar. Și va veni. Dar atunci mă voi duce la închisoare, pentru ca mulți care stau în închisoarea spirituală să fie scoși afară și să iasă afară. Pentru acest lucru se poate merge în închisoarea pământească, deși trebuie să vă spun că eu nu mi-aș dori să intru acolo. Dar dacă face parte de asta, atunci trebuie să fie și acest lucru.

Nu demult am scos un avocat din închisoare și astfel am fost și eu odată într-o închisoare și iată că mi s-a făcut rău, vă spun. Așadar, naș vrea să intru la închisoare, dar dacă trebuie și dacă ține de chemare, atunci vreau să cânt acolo, așa cum au cântat Pavel și Sila, spre slava Domnului, că am fost socotiți vrednici să purtăm Evanghelia scumpă a lui Isus Hristos. Nu tradițiile care au fost introduse într-un fel sau altul de-a lungul a 1600 de ani, ci Cuvântul crucii și al Celui răstignit.

Citesc versetul 25 și apoi mai departe. Romani 3 de la versetul 25: *„Pe El, Dumnezeu L-a rânduit mai dinainte să fie , prin credința în sângele Lui, o jertfă de ispășire, ca să-Și arate neprihănirea Lui, căci trecuse cu vederea păcatele dinainte, în vremea îndelungii răbdări a lui Dumnezeu, pentru ca, în vremea de acum, să-Și arate neprihănirea Lui*

în așa fel încât să fie neprihănit, și totuși să socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus.” Aici nu am citit din știrile de la Salzburg și nici din *Lumea duminicală*, ci eu am citit din Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu, din Epistola către Romani capitolul 3. Cred că acest lucru ar trebui să-l luăm cu toții la cunoștință, ar trebui să ne pătrundă și să ne cuprindă inimile, faptul că Dumnezeu îl declară drept pe orice om care are o credință vie în Isus Hristos.

Și atunci ați putea spune: „Da, dar dacă lucrul este atât de simplu încât omul, care s-a făcut așa de vinovat înaintea lui Dumnezeu, să fie dintr-odată îndreptățit în cel mai simplu mod fără să ispășească, fără să sufere, fără, fără?”. Da, vă rog să mă scuzați acum. Nu a suferit Domnul nostru? Nu a fost pedeapsa noastră pusă asupra Lui? Nu a mers El oare pe calea care duce de la Ghetsimani la Golgota? Nu a spus El: „Dacă este cu puțință, lasă potirul acesta să treacă pe lângă Mine?”. Nu a căzut sudoarea Lui ca niște picături de sânge pe pământ? Nu S-a luptat El acolo în Ghetsimani? Faptul că noi nu mai trebuie să parcurgem acest drum al durerii și al suferinței I se datorează Lui, pentru că El a mers pe acest drum plin de spini, a fost batjocorit până când înfățișarea Lui nu mai era ca a copiilor oamenilor. Nu a fost fără plată, pentru tine și pentru mine da, însă El, Domnul și Răscumpărătorul nostru, a luat toate acestea asupra Sa. El a luat asupra Lui păcatul și vina ta și a mea și a primit asupra Sa întreaga consecință a pedepsei depline. Așa cum spune profetul Isaia: „Pedeapsa a fost pusă asupra Lui ca noi să avem pace”.

Așadar, dacă pedeapsa mea a fost pusă asupra Lui, atunci El a suferit, atunci El a ispășit. Atunci eu nu trebuie să sufăr și nu mai trebuie să ispășesc. Eu sunt îndreptățit prin credința în Isus Hristos, cel răstignit și înviat, care ne-a dăruit biruința prin har. Numai cine vede jertfa de pe Golgota în acest fel va înțelege că noi putem pleca liberi doar pentru că un altul a luat locul nostru. Și judecata care ne-ar fi lovit pe noi L-a lovit pe El. El a murit și a strigat: „Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, de ce M-ai părăsit?”. Noi eram cei părăsiți de Dumnezeu, El a luat acum locul nostru. Păcatul întregii lumi a fost pus asupra Mielului lui Dumnezeu și Dumnezeu nu poate avea părtășie cu păcatul.

A existat acel moment în care Dumnezeu, ca Duh, S-a retras și Domnul, ca om, în trupul Său a strigat de dragul întregii omeniri:

„Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, de ce M-ai părăsit?”. În clipa următoare, sulita soldatului roman a străpuns coasta Domnului și sângele a curs afară. Și El a strigat: „*S-a isprăvit!*”. Iar Pavel scrie retroactiv: „Dumnezeu era în Hristos”. Într-o clipă, o părăsire de Dumnezeu, în clipa următoare, o legătură cu Dumnezeu. Aleluia! Laudă și cinstire Domnului Dumnezeu. Aceasta este Evanghelia. Păcatul a fost pedepsit. Părăsirea de Dumnezeu și moartea au fost urmarea, dar tocmai acolo au fost descoperite viața veșnică, iertarea și ispășirea. Acest lucru L-a putut face numai Dumnezeu în Hristos.

Dacă oamenii se pierd, atunci nu se pierd pentru că nu ar exista salvare, ci pentru că vor să se mântuiască după propria lor concepție și încearcă acest lucru cu mobilizarea tuturor puterilor, cu toată râvna. Pentru ei simplitatea lui Dumnezeu este prea simplă. Dacă ar fi ceva complicat, atunci unii s-ar strădui, dar tocmai pentru că este atât de simplu, pentru ei este prea simplu. De aceea Pavel scrie: „pentru cei ce pier, cuvântul crucii este o nebunie”. Ei spun: „Are Dumnezeu nevoie să facă o astfel de răscumpărare?”. Cine a fost sfetnicul lui Dumnezeu? Cine poate să-i spună: „Aici nu faci bine. Eu îți propun să faci lucrurile așa și așa”? Oare noi, ca oameni, nu trebuie să ne plecăm înaintea lui Dumnezeu? Să ne plecăm înaintea Cuvântului lui Dumnezeu și să-L ascultăm cu teamă sfântă, să-L primim și să-L credem? Acest lucru s-a întâmplat pe crucea de pe Golgota, marea zi a împăcării lui Dumnezeu cu omenirea pe acest pământ.

Acest lucru poate fi spus tuturor, tuturor oamenilor din toate religiile: ei nu trebuie să-L caute pe Dumnezeu în natură, nici aici, nici colo, ei trebuie să-L caute pe Dumnezeu acolo unde poate fi găsit, și anume în Isus Hristos, Domnul nostru, care a putut zice: „Cine M-a văzut pe Mine, L-a văzut pe Tatăl. Eu și Tatăl una suntem”. Cine L-a văzut pe Moise, l-a văzut pe Moise. Cine l-a văzut pe Ilie, l-a văzut pe Ilie. Cine l-a văzut pe Ioan, l-a văzut pe Ioan. Cine L-a văzut pe Isus a văzut Cuvântul devenit trup de carne. El a văzut ceea ce Pavel a exprimat atât de limpede în 1 Timotei capitolul 3, versetul 16a: „*Și, fără îndoială, mare este taina evlaviei... «Cel ce a fost arătat în trup ...»*”. Și atunci unii pot gândi: dar poate Dumnezeu să fie în cer și pe pământ în același timp? Absolut! Dumnezeu este Duh. Dumnezeu a fost în cer, Dumnezeu este pe pământ, Dumnezeu este aici în Salzburg, El este în New York,

El este în China, El este în cer, El este pe pământ, Dumnezeu este omniprezent.

Să nu ne batem capul cu asta. Să credem din toată inima că o descoperire personală – și despre asta este vorba – că o descoperire personală pentru a stabili o relație personală de rudenie a omenirii cu Sine, a fost și este în Isus Hristos, Domnul nostru. Și de aceea credința în Isus este necesară pentru mântuire. Pavel a predicat: „crede în Domnul Isus Hristos și astfel vei fi mântuit tu și casa ta”. Credința în Dumnezeu n-a mântuit încă pe nimeni. Acest lucru ar putea șoca pe cineva acum. Da, stimate doamne și domni, acest lucru vă poate șoca. Și dacă citesc acum din Iacov că diavolul crede destul de frumos, atunci puteți primi acest lucru de la mine. Diavolul crede, dar așa, cu totul și pe deplin, și-i mai și amăgește pe unii cu credința lui. Vă citesc acest lucru din cuvântul lui Dumnezeu și vă dau și locul, ca să știți exact că este scris, ca să știți exact. Iacov capitolul 2, versetele 18 și 19: *„Dar va zice cineva: «Tu ai credința, și eu am faptele.» Arată-mi credința ta fără fapte și eu îți voi arăta credința mea din faptele mele. Tu crezi că Dumnezeu este unul, și bine faci, dar și dracii cred... și se înfioară!”*.

Doar să crezi că Dumnezeu este Creator, nu are încă absolut nimic de-a face cu răscumpărarea, cu salvarea și cu iertarea. Față de creație, Dumnezeu este Creator; față de cei răscumparați, El este Răscumpărător. Și în Isus Hristos El a devenit Răscumpărătorul nostru. De aceea, pentru noi, cei răscumparați, credința în El, Răscumpărătorul, este absolut necesară pentru mântuire. Petru o spune în Faptele Apostolilor, în capitolul 4 că nici nu este un alt Nume sub cer dat oamenilor în care să fim mântuiți decât numele Isus. Dumnezeu S-a descoperit în El.

Mai citesc din Epistola către Coloseni și apoi închei. Sunt multe locuri minunate care pot fi citite în zile ca acestea. Este vorba despre însemnătatea din istoria mântuirii pe care o are Vinerea Mare, dincolo de această Sâmbătă Mare, până în dimineața de Paște. Ce însemnătate au Golgota și învierea în istoria mântuirii? Despre acest lucru este vorba. Noi nu sărbătorim Vinerea Mare sau Paștele. Noi trebuie să trăim acestea, să fim răstigniți împreună cu Hristos, să fim îngropați împreună cu El, să înviem împreună cu El la o viață nouă. Acest lucru trebuie să

devină realitate dumnezeiască trăită. Altfel, avem doar un creștinism nominal. La Crăciun se împodobește bradul și apoi vine Moș Nicolae, și apoi anul merge mai departe cu toate sărbătorile, apoi urmează iepurașul de Paște, apoi boul de Ziua Cincizecimii și așa mai departe. Voi cunoașteți toate aceste lucruri din țară. Și atunci ce mai rămâne? Unde rămâne planul dumnezeiesc de mântuire și însemnătatea tuturor acestor zile și ceea ce s-a petrecut atunci? Acest lucru a rămas ascuns oamenilor. S-a făcut mult fast. Și ce spune Dumnezeu despre aceasta? „Ei rătăcesc cu inima lor și nu se lasă muștrați de Duhul Meu”.

În Epistola către Coloseni, capitolul 1, versetul 14, este scris despre Isus Hristos, Domnul nostru: „*în care avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor.*” Da, pentru mine acest lucru este suficient. În El, Răscumpărătorul nostru, avem răscumpărarea și iertarea păcatelor. Nu mai trebuie să mă duc la niciun om. Și, cum am mai spus odată, dacă tu te spovedești la mine, atunci și eu mă spovedesc la tine. Cei mai mulți ascultă în cocioabă, la confesional, dar ei înșiși nu se destăinuie nimănui.

Mai departe, aici, în Epistola către Coloseni, capitolul 1, versetele 21 și 22, se spune: „*Și pe voi, care odinioară erați străini și vrăjmași prin gândurile și prin faptele voastre rele, El v-a împăcat acum prin trupul Lui de carne, prin moarte, ca să vă facă să vă înfățișați înaintea Lui sfinți, fără prihană și fără vină;*”.

Nu este acesta un mesaj minunat? Și lucrul cel mai frumos este că este adevărat. Pe cât de sigur Isus Hristos a murit pe crucea de pe Golgota, pe atât de sigur am fost răscumpărat eu și tu, de asemenea. Pe cât de sigur ne-a fost iertat păcatul, ne-a fost ștersă vina, pe atât de sigur avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos. Nu vă este de ajuns acest lucru? O, de am putea primi acest lucru prin credință și apoi să Îi mulțumim lui Dumnezeu din toată inima. Mai sunt încă atât de multe locuri care ar putea fi citite. Primiți-le așa, din mâna Domnului.

El a trebuit să croiască calea spre Sine. Primii oameni au fost alungați din paradis. Și nu se spune doar „alungați”, ci, în propoziția următoare, „izgoniți afară”. Pe Domnul L-a durut faptul că primii oameni au încălcat Cuvântul Lui și au trecut în domeniul Satanei. Acest lucru L-a sfâșiat lăuntric, Dumnezeu simte mai mult decât putem simți

noi. Și El S-a văzut pus în fața acestei situații și i-a îmbrăcat pe oameni, dar i-a alungat afară. I-a izgonit afară, pentru ca ei să nu-și întindă mâna să mănânce din pomul vieții și să devină nemuritori în păcatul lor.

El avea de gând să transforme omenirea, nu doar să o creeze, ci să o aducă la existență prin zămislire, prin Duhul. După cuvântul Scripturii, așa cum spune Domnul nostru în Ioan 3, versetele 5 - 7: *„Adevărat, adevărat îți spun că, dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu. Ce este născut din carne este carne și ce este născut din Duh este duh. Nu te mira că ți-am zis: «Trebuie să vă nașteți din nou.»”*. Acestea sunt cuvintele Domnului nostru. Carnea și sângele nu pot moșteni Împărăția lui Dumnezeu. Și de aceea Dumnezeu ne-a întins mâna împăcării, a luat blestemul de peste noi și a deschis ușa paradisiului.

Ca ultim lucru, iar locul deja citit să fie socotit drept penultimul, vă citesc din Evanghelia după Luca, capitolul 23, pentru a vă arăta această punte pe care a făcut-o Dumnezeu. Vă rog să aveți înaintea ochilor voștri faptul că Adam și Eva au fost alungați din paradis, au devenit pribegi și fugari și urmau să mănânce pâinea și sudoarea feței lor. Iar aici este scris că, atunci când tâlharul L-a chemat pe Domnul, pe când era pe moarte - Luca capitolul 23, versetele 42 și 43: *„Și a zis lui Isus: «Doamne, adu-Ți aminte de mine când vei veni în Împărăția Ta!» Isus a răspuns: «Adevărat îți spun că astăzi vei fi cu Mine în rai.»”*

Aleluia! Laudă Domnului Dumnezeu! Jertfa a fost adusă, sângele a curs, ușa spre paradis, spre viața veșnică s-a deschis prin ceea ce s-a petrecut pe Golgota. Paradisul, pierdut de primii oameni chiar la început, iar acum vine Domnul nostru, aduce ispășirea, aduce împăcarea omenirii și spune primului care L-a chemat în timp ce murea: *„Adevărat îți spun că astăzi vei fi cu Mine în rai.”* Apostolul Pavel scrie apoi corintenilor, în a doua Epistolă către Corinteni, că știe despre un bărbat care a fost răpit până în al treilea cer, în paradis, și a auzit cuvinte de nespus.

Iubiților, totul este realitate: Dumnezeu și diavolul, viața și moartea, lumina și întunericul, timpul și veșnicia. Toate sunt realitate și nimeni nu poate ocoli aceste realități. Și aceasta este, de asemenea, realitate: există două căi. După predica de pe munte a Domnului nostru, în Evanghelia după Matei capitolul 7, El vorbește despre aceasta și

spune: „... *largă este poarta, lată este calea care duce la pierzare și mulți sunt cei ce intră pe ea. Dar strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viață și puțini sunt cei ce o află.*”. Apoi Domnul spune: „Nu te teme, turmă mică, pentru că Tatălui vostru I-a plăcut să vă dea Împărăția lui Dumnezeu”. Domnul a chemat întotdeauna persoane individuale afară, nu un oraș întreg, nu o țară întreagă, persoane individuale, din orașe, din țări, din familii, sunt chemați afară pentru ca apoi să-I slujească Domnului și să-L urmeze.

Astăzi, în acest loc, trebuie să se întâmple ca noi să înțelegem înaintea feței lui Dumnezeu că există doar o singură cale, un singur adevăr, o singură viață și că Isus Hristos, Domnul nostru, a spus despre Sine: „Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine”. Și astfel, am citat deja de două ori: „Dumnezeu era în Hristos și a împăcat lumea cu Sine Însuși”. Vino la Hristos și-L vei întâlni pe Dumnezeu în El și vei striga așa cum a strigat Toma: „Domnul meu și Dumnezeul meu!”. Nu un copilăș în brațele Mariei, nu un Hristos modelat de mâini omenești din aur, din lemn, din argint sau din aramă.

Am spus-o deja aseară: la ultima mea vizită în Manila, într-un hotel uriaș, era un panou pe care scria „Capelă” și m-am gândit: „Hai să arunc o privire”. În engleză: „Chapel”. Am intrat și iată, acolo stătea o statuie din bronz care voia să-L reprezinte pe Hristos, dar cu adevărat jalnică la vedere. Numai simpla privire, chiar lăsând la o parte faptul că este idolatrie când oamenii se aruncă înaintea ei, dar nici din punct de vedere al lucrării nu era reușită. Această lucrare era cu totul ratată. M-am întors, am dat din cap și am spus: „Domnul meu, Tu, Cel răstignit, ce au făcut oamenii din Tine?” În loc ca oamenii să se lase salvați de El și să se lase formați de El, ei se duc așa, pierduți cum sunt, și-L modelează cu propriile lor mâini. Nu noi Îl formăm pe El; El ne formează pe noi! O, de-ar răsună glasul meu până la marginile pământului, ca oamenii să audă: „Întoarceți-vă la Dumnezeu, numai la El este salvarea!”. Toate aceste chipuri cioplite sunt o încălcare a primei porunci: „să nu-ți faci chip cioplit, nici vreo înfățișare a lucrurilor care sunt sus în cer sau jos pe pământ; să nu te închini înaintea lor și să nu le slujești”. Aș vrea să știu cine a scris Catehismul. Acolo scriu doar la început: „Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău, să nu ai alți dumnezei afară de Mine”. Și apoi ei pun un punct. Dar tot ceea ce aparține de acest lucru,

lasă la o parte și săvârșesc idolatrie. Și de aceea nu ajung la credința în Dumnezeu cel viu, care S-a descoperit în Hristos.

A sosit ceasul ca popoarele acestui pământ să li se aducă Evanghelia Sfântă a lui Isus Hristos, Domnul nostru. „Cerul și pământul vor trece”, spune Domnul nostru, „dar cuvintele Mele nu vor trece niciodată”. Și Petru scrie: „Acesta este însă cuvântul Domnului pe care vi l-am propovăduit”. Noi nu ne-am propovăduit pe noi înșine și nici pe vreun om. Noi L-am propovăduit pe Isus Hristos, Cel răstignit și înviat. El ne-a iubit și a luat pedeapsa noastră asupra Lui. Nu se cuvine oare să-L iubim pentru acest lucru și să spunem: „Credinciosule Domn, ce ai văzut în mine de m-ai iubit?”. Și Sfânta Scriptură spune: Dumnezeu Și-a dovedit dragostea față de noi pe când eram încă păcătoși. Dumnezeu știa că nu ne putem ajuta singuri. Că suntem predați și lăsați în voia tuturor lucrurilor acestei lumi. Noi aveam nevoie de salvare, aveam nevoie de ajutor de la Dumnezeu și acesta ne-a fost dăruit prin har.

„Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile.” În mod deosebit cei care au auzit pentru prima dată o astfel de propovădure. De obicei sunt un om politicos și nu intru în conflict cu nimeni, iar acest lucru îmi place destul de mult. Dar când este vorba despre vestirea Evangheliei, atunci nu poți închide ochii și să faci ca și cum nu ar merge totul anapoda. Atunci trebuie să apucăm lucrurile care nu sunt corecte și, dacă este nevoie, să le punem pe stâlpul infamiei. Prin aceasta nu am vrut să rănesc pe nimeni, și nici să jignesc pe vreun om. Dar doresc să evidențiez un lucru și să vă rog să cugetați la el. Dacă doriți cu adevărat să fiți mântuiți, atunci trebuie să pășiți pe Calea care duce la mântuire. Voi nu puteți să vă chinuiți pe ocolișuri și pe căi rătăcite până când vine eventual nădejdea ungerii de pe urmă ca apoi totul să meargă uns în jos. Nu, acest lucru nu este îngăduit. „Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile.” Astăzi vi s-a vestit că Dumnezeu era în Hristos și a împăcat omenirea cu Sine Însuși. Prin credință puteți primi această împăcare ca un dar al lui Dumnezeu și puteți spune: „Credinciosule Domn, pune cuvântul Tău ca o sămânță dumnezeiască în inima mea și vino cu Duhul Tău peste Cuvântul Tău și fă în mine ceva nou. Fă să fiu născut din nou la o nădejde vie, prin învierea lui Isus Hristos dintre cei morți! Căci acest lucru a fost arătat prin moarte și prin înviere. Moartea a pus capăt vieții vechi; învierea a început viața cea nouă”. Aleluia!

Laudă lui Dumnezeu. Dacă am murit împreună cu Hristos, vom și trăi împreună cu El, până când vom trece de la credință la vedere. Lăudat fie numele Lui! Amin.

Haideți să ne ridicăm, ne plecăm cu toții capetele, închidem ochii și deschidem inimile. Iubiților, Răscumpărătorul nostru nu a vorbit doar prin cuvinte, ci a isprăvit lucrarea. El a dăruit prin har răscumpărarea, iertarea și împăcarea cu Dumnezeu în trupul Său de carne, prin ispășirea înfăptuită prin sângele Său sfânt. Dumnezeu nu este doar un Dumnezeu al vorbelor, ci un Dumnezeu al faptelor. S-a întâmplat, s-a isprăvit. Dumnezeu a făcut un început nou. A deschis ușa paradisiului pentru a ne dăruia prin har parte de Sine și de viața veșnică. De aceea propovăduirea „adevărat îți spun: astăzi vei fi cu Mine în paradis”. Cine cheamă Numele Domnului va fi salvat în același ceas. Astăzi, în această strângere laolaltă, fiecare poate găsi pacea cu Dumnezeu, poate primi iertarea păcatelor prin credința în Isus Hristos și poate fi îndreptățit prin sângele vărsat al Mielului.

Tot ceea ce putea face Dumnezeu a făcut. El ne oferă aceasta ca un dar al harului. Acum depinde de fiecare dacă primește sau respinge. Primiți astăzi! Acceptați astăzi după cuvântul Scripturii: „dar tuturor celor ce L-au primit, le-a dat dreptul să devină copii ai lui Dumnezeu, celor ce cred în Numele Lui.” Credeți astăzi în Domnul Isus Hristos ca Răscumpărător personal și spuneți în inimile voastre: „Dumnezeul meu, acum văd acest lucru! Eu recunosc acum sfatul hotărât de mântuire al lui Dumnezeu! Eu văd acum istoria mântuirii lui Dumnezeu cu omenirea în Isus Hristos, Domnul nostru!”.

Astăzi trebuie înfățișată înaintea tuturor ochilor însemnătatea Vinerei Mari și de asemenea a Duminicii Învierii. Moartea, îngroparea și învierea – totul s-a întâmplat, nu pentru a fi doar o lecție vizuală, ci pentru ca să trăim acest lucru: răstigniți împreună cu El, îngropați împreună cu El prin botez, așa cum este scris în Romani capitolul 6, că suntem botezați în moartea Lui împreună cu Hristos, pentru ca apoi să umblăm împreună cu El într-o viață nouă.

Toți aceia care doresc să se lase botezați în Numele lui Isus Hristos trebuie să fi avut mai întâi această trăire împreună cu El: să fi murit împreună cu El, pentru ca apoi să fie îngropați împreună cu El și

să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Acela care a murit pentru ei. După cuvântul Scripturii: „Așadar, nu mai trăiesc eu însumi, ci Hristos trăiește în mine. Iar acum viața pe care încă o trăiesc în trup o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu”.

Acestea sunt clipe serioase în care ne aflăm tocmai acum. Și nimeni nu va putea ieși neutru din această sală. Nimeni nu va rămâne indiferent până la sfârșitul vieții sale. Serviciul divin de astăzi și cuvântul pe care l-ați auzit astăzi vă va urmări, vă va ajunge din urmă și vă veți gândi la el până când veți găsi odihnă în Dumnezeu prin credința în Isus Hristos, Domnul nostru. Căci Cuvântul Lui nu se întoarce gol, ci împlinește scopul pentru care El l-a trimis. Amin!